

[Aase Olesen]

problemer, der er med hensyn til lægemiddelområdet markedsføringsregler og forskellige andre problemer i forbindelse med lavpristilbud og i forbindelse med pakningsstørrelser. Man kunne også nævne hele det problem, der hedder reklame og markedsføring udadtil, altså spørgsmålet om gaver til lægerne osv., og så diskutere, om ikke disse sager kunne tages op i de organer, som vi rent faktisk råder over. Jeg tænker ikke mindst på sådan noget som lægemiddelkomiteernes arbejde. Det kunne vi godt interessere os noget for i udvalget.

Jeg synes altså, at socialdemokraterne her egentlig blot har demonstreret, at de af ideologiske grunde er nødt til at sige »statslig lægemiddelinformation«, men overhovedet ikke er parat til at foreslå nogen penge, som der virkelig vil kunne laves noget for.

Birkholm (VS):

Fru Dorte Bennedsen gjorde opmærksom på, at forslaget går tilbage til 1970'erne, og det er jo ganske rigtigt et af de mange forslag, som socialdemokratiet nu er meget ivrige efter at få gennemført, men ikke var så ivrige efter at få gennemført, da man havde regeringsmagten. Det var jo allerede i 1975, socialdemokratiet indgik et forlig med venstre – da man skulle imødekomme EFs krav om en øget liberalisering for så vidt angår reklamer for lægemiddelpræparater – der indebar, at man skulle oprette en statslig lægemiddelinformation. Socialdemokratiet har siddet ved regeringsmagten i 7 år uden at gøre særlig meget ved det.

Endnu en gang – i 1982 – lavede man et forlig, da socialdemokratiet sammen med nogle af de borgerlige oppositionspartier gik med til at reducere medicintilskuddene, hvor man endnu en gang bekræftede, at man ville fremsætte et forslag om statslig lægemiddelinformation. Det er tilfredsstillende, at det nu kommer, men det er måske lidt beskæmmende, at det ikke har været fremsat i socialdemokratiets tid som regeringsparti.

Fru Dorte Bennedsen sagde meget rigtigt, at det ikke kan være økonomiske grunde, der betinger modstanden mod forslaget om oprettelse af en statslig lægemiddelinformation. Det mener jeg er ganske rigtigt, og jeg synes også, at det for ærlighedens, for oprigtighedens skyld er tilfredsstillende, at indenrigs-

ministeren ikke denne gang – til forskel fra behandlingen af forslaget sidste år – henholdt sig til økonomiske argumenter med, at denne lægemiddelinformation er for dyr. Det er simpelt hen en modstand mod en sådan instans, der ligger bag ved ministerens afvisning af forslaget, og ikke nogen økonomiske hensyn.

Hr. Svend Erik Sørensen gentog den konservative ordførers påstand fra behandlingen sidste år om, at forslaget om en statslig lægemiddelinformation bygger på mistillid til det private erhvervsliv.

Jeg vil derfor gerne gentage, hvad VS' ordfører svarede ved den lejlighed, nemlig at det forholder sig stik modsat. Vi tror ikke, at det private erhvervsliv disponerer så ukvalificeret, at det ofrer 20.000 kr. årlig pr. læge bare for at trykke en masse tryksager, som er flotte og farvestrålende, og som ikke har nogen som helst virkning på, hvad lægerne ordinerer, og hvad medicinalindustrien afsætter. Naturligvis gør de ikke det. De er godt klar over, hvilke investeringer der giver resultater.

På baggrund af den massive indsats, som medicinalindustrien og medicinalimportørerne øver med næsten 20.000 kr. årlig pr. læge, og som ikke investeres, uden at kapitalen kommer tilbage med renters rente, finder VS, at den 1 mill. kr. i beløbsramme, som socialdemokratiet angiver i bemærkningerne til forslaget, er et ret beskedent beløb. Den ene million kroner som modstykke til 243 mill. kr. reklameindsats ville i virkeligheden også komme forbrugerne til gode på den måde, at lægerne ville være bedre informeret.

Jeg synes, at indenrigsministerens og hr. Svend Erik Hovmands tale om information af forbrugerne er hul og billig. For det første ligger der jo i det, som indenrigsministeren – og hr. Svend Erik Hovmand særlig tydeligt – sagde, at forbrugerne selv må sørge for at holde sig informeret ved at læse Helse osv. Men med alle de medikamenter, som er på markedet, må det da være et naturligt krav fra forbrugerens side, at lægen er i stand til at rådgive patienten tilfredsstillende og tryggende om de forskellige præparaters pris, bivirkninger osv.

For det andet henviste hr. Svend Erik Hovmand til apotekerne som et sted, hvor forbrugerne kunne rådgives. Ja men apotekerne har da ingen særlig interesse i at gøre